

De zwarte bus

Op een dag staat Hedwig op het grasveld voor het huis als er een zwarte bus langzaam komt aanrijden over de weg. Hij heeft donkere ramen en kruipt zachtjes voorbij. Mama zit op het trapje, ze is planten aan het verpotten. Ze vindt dat de bus zich verdacht gedraagt. Het zijn vast dieven die op zoek zijn naar huizen waar ze kunnen inbreken!

De bus keert om in de bocht van de weg en rijdt nog een keer langzaam voorbij. 'Vlug, ren naar binnen en pak pen en papier,' zegt mama tegen Hedwig. 'Dan schrijven we het kenteken op.'

Eindelijk gebeurt er eens iets wat een beetje gevaarlijk is hier in het dorp. Hedwig rent naar de keuken en is in een oogwenk terug met pen en papier.

'Sluip er stiekem naartoe en schrijf het nummerbord over,' fluistert mama. Ze zit in elkaar gedoken op de veranda en tuurt met tot spleetjes geknepen ogen naar de bus.

Hedwig sluipt zachtjes naar de weg, in de schaduw van de seringenhaag. Bij de brievenbus laat ze zich in het gras vallen. Ze wil net de letters opschrijven als de bus stopt en het raampje naar beneden gaat! Een man met bruine krullen en

kauwgom in zijn mond steekt zijn hoofd naar buiten.

Naast de man met de krullen zit nog een dief. Die heeft een pet op en een leren jack aan. Er gaat een rilling van angst over Hedwigs rug. Ze staart in paniek naar de veranda.

Mama komt zo snel ze kan op haar klompen aanrennen, ze heeft de hark met de scherpe punten in de aanslag.

'Ben jij Hedwig?' vraagt de man met de krullen.

Mama's mond valt open.

'Ja,' piept Hedwig.

De mannen zijn blij. Ze leggen uit dat ze al een uur lang op zoek zijn naar Hedwigs huis. Ze zijn de buschauffeurs van de schoolbus waarmee Hedwig naar school zal gaan. Mama kijkt beteuterd, maar dan gooit ze de hark in het gras en geeft de mannen een hand.

'Wat leuk, wat leuk,' zegt ze vriendelijk lachend. Ze staat lang met de buschauffeurs te praten.

Na een hele poos richt de man met de krullen zich tot Hedwig. 'Waarvoor waren trouwens die pen en dat papier?' vraagt hij.

Dan vindt mama opeens dat ze wel genoeg hebben gepraat. Zij en Hedwig moeten snel naar binnen om eten te koken en de mannen hebben vast nog veel te doen.

Hedwig staat voor het raam en ziet de bus verdwijnen tussen de dennenbomen. Nu zal het toch niet lang meer duren.

Linda

Het is heel vroeg in de ochtend. Er ligt nog dauw op het gras als Hedwig op de achterbank van de blauwe Saab klimt. De eerste schooldag brengen mama en papa haar naar school, zodat ze kennis kunnen maken met de meester. Daarna zullen de aardige buschauffeurs het overnemen. Hedwig heeft een nieuwe felgroene broek aan en haar hart klopt snel, heel snel. Eindelijk gaat ze naar school!

Ze rijden over heuvels en langs gele velden. Algauw komen ze in Hardemo, waar de rode huisjes dicht op elkaar staan. Ze rijden langs de witte kerk. Vlak daarnaast staat de school. Die is van rode baksteen en aan de voorkant is een brede trap. Op de parkeerplaats staan veel auto's. Groepjes kinderen dringen zich door de deuren naar binnen.

Hedwig bekijkt ze allemaal eens goed. Sommigen zien er al heel groot uit. De jongens zijn zo lang als boomstammen en de meisjes dragen make-up. Een paar kinderen rennen het grasveld op en plukken appels uit de appelbomen. Hedwig zou ook best een appel willen, maar ze zou er nooit heen durven lopen. Ze is veel te klein.

Als ze bij de kapstokken komen, staan alle kinderen die

vandaag voor het eerst zijn op een kluitje voor een gele deur. Niemand kijkt blij. Bij de wastafels ziet Hedwig een meisje met een roze T-shirt en een wipneus. Het meisje klemt haar kaken op elkaar en staart met een ijzige blik naar de andere kinderen. Hedwig kijkt vlug de andere kant op.

Opeens heeft ze spijt. Ze wil niet meer naar school. Ze wil zich liever lopen vervelen in de tuin totdat ze met pensioen gaat.

Dan komt de meester, hij doet de deur open. Hedwig mag naar binnen en aan haar tafeltje gaan zitten. Er staat een naambordje op. HEDWIG heeft iemand er met grote letters op geschreven. Ze kijkt rond. De muren zien eruit als mosterd en ze zijn helemaal kaal. De vloer is glimmend groen. De meester biedt alle vaders en moeders koffie en koek aan. Mama en papa zitten in een hoek te lachen met de andere ouders. Geen van de kinderen lacht. Ze zitten doodstil, als kleine spookjes.

Hedwig kijkt stiekem naar het bordje op het tafeltje naast haar. LINDA staat erop. Ze is benieuwd wie er bij dat bordje zal komen zitten... Het volgende moment schraapt de stoel naast haar over de vloer. Het is het boze meisje met de wipneus.

Linda zegt niet eens hoi. Ze gaat gewoon aan haar tafeltje zitten en staart recht voor zich uit. Ze ziet er schattig uit. Vast zo'n meisje dat alle moeders leuk vinden, alleen maar omdat ze blond haar heeft, denkt Hedwig. Zelf heeft ze bruin haar, zij is meer zo'n meisje dat alle moeders niet leuk vinden, omdat ze altijd zit te kwaken als een kikker.

Ze heeft buikpijn. Buitengesloten, denkt ze. Buitengesloten vanaf het allereerste moment. Er heeft nog niemand iets

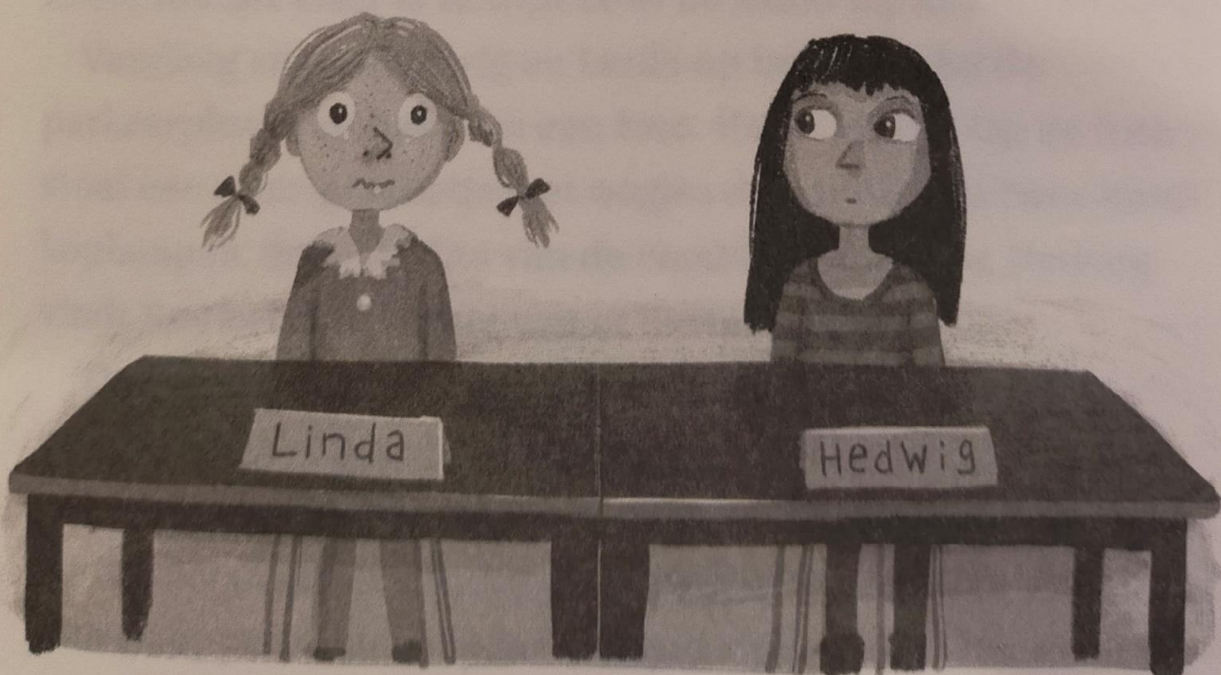
tegen haar gezegd. Vooral Linda niet. Die klemt haar lippen op elkaar, haar mond is net een verschrompelde rozijn, en ze knippert met haar kleine blauwe ogen.

Eindelijk is de meester klaar met koffie aan de ouders geven. Hij loopt op een holletje naar zijn bureau voor in de klas en trekt aan zijn baard. 'Welkom,' zegt hij. 'Nu mogen jullie vertellen hoe jullie allemaal heten. We beginnen vooraan.'

'Mattias,' zegt een jongen.

'Peter,' zegt de volgende. Dan komen Patrick, Richard en Nicolaas. Na Nicolaas komt Karin en dan is Hedwig aan de beurt. Ze is zenuwachtig. Straks zegt ze per ongeluk Kleine Idioot in plaats van haar echte naam. Ze haalt diep adem en mompelt zo snel ze kan: 'Hedwig.' Het is in een seconde voorbij. Dan is het Linda's beurt.

Maar Linda zegt niets. Hedwig ziet dat ze beeft. Er staan tranen in haar kleine blauwe ogen en haar onderlip trilt.

Linda is niet onaardig, ze is gewoon zo zenuwachtig dat ze geen geluid kan uitbrengen. Iedereen wacht. Linda's wipneus beweegt angstig van rechts naar links. Er zitten heel veel sproetjes op.

'Linda,' fluistert Hedwig na een hele poos.

Linda schrikt op. 'Ja,' zegt ze met een gekke krakerige stem. 'Linda.'

Dan is Alexander aan de beurt. Linda veegt de tranen uit haar ogen en kijkt naar Hedwig. Hedwig glimlacht. Linda lacht terug. Haar ene voortand is scheef en zo wit als een suikerklontje.

Nog voordat de dag is afgelopen, moet de meester Hedwig en Linda uit elkaar halen, want ze kunnen geen seconde hun mond houden. Linda is niet meer zenuwachtig, ze is het grappigste kind dat Hedwig ooit heeft ontmoet. Ze ziet eruit als een prinses, maar ze kwaakt als een kikker. Wat een goede vriendin!